

Művelt Kert

Őrjítő is ez a nyugalom.

Nem mondtam ki, csak gondoltam megint, megőrülök, megőrülök.

És akkor megszólalt az ablak alatt a sárgán virító buglyos fátyolvirág:

Ne áltasd magad!

Nem szabadulsz magadtól olyan könnyen.

Ráadásul mindenki csak úgy és annyira tud megőrülni, amennyire azt az egyénisége engedi.

Őrültként is megmaradsz magadnak.

Nem őrülsz mássá.

Nem bújhatsz bele más örületébe.

Vagy harminc buglyos fátyolvirág bólogatott e szavakra hevesen.

Közbeszólt egy borzas púpliliom:

A megőrülés körülbelül annyi változás az életben, mint amikor minket lefestenek.

Mi vagyunk azok, mégis teljesen mások, magunkra ismerünk, de nem stimmelünk.

Magunkkal azonosuljunk vagy a leképezésünkkel?

Hiszen valóságos magunkat nem látjuk, tehát a festményen megörökített formánk a mérvadó.

Az, ami a képen van, az a látható valóság.

Na, ez az örület, hogy amit látunk, az nem mi vagyunk, amit pedig élünk, arra nincs rálátásunk.

Még szerencse, hogy lila vagyok.

Így nem annyira feltűnő, ha valamit nem értek.

Egy magányosan hajlongó fehér tündérrojt sem bírta tovább.

Tehát azt akarod mondani, hogy az örület a tisztánlátás, a józanság pedig a mindent elfedő köd?

Vagyis, aki elmerül a belső káoszába, az lelhet a valóságra inkább.

Aki pedig kimérten ragaszkodik a külvilág leírhatóságához, az nagyon könnyen elvész látás és nézés között.

Ebből viszont az következik, hogy aki józan az örült, és aki örült, az józan.

Vagyis a fogalmak abszolút felcserélhetőek, egymásra kopírozódnak.

Tehát teljesen értelmüket veszítik, nem érdemes használni őket.

A bíborszínben izzó selyemfűkóró alig hallhatóan jegyezte meg:

Vagyis azt mondtad, megőrülök, de ezzel nem mondtál semmit.

Mert ezzel az erővel azt is mondhattad volna, kijózanodom.

Vagy azt is: normális leszek.

De tulajdonképpen főként azt, hogy én vagyok.

A bizonytalanságod iránya inkább afelé mutat, hogy én vagyok.

De vajon tudom-e, ki vagyok én.